

ה' יודין הרי חמשים וכו' השמות של אה"ה יה"ו העיקרי הם בני' מ"ב הרי הכל בני' צמים ובהעלותך (ט) מהעצירה בה' חסיון אל ד' היות עמ"ב וגו' אה"ה דיודיון דהסין ודאלפין כי כולם בני' תרפ"ו וחסוף עליהם שם יה' והרי הכל בני' שבת (י) כי סוד שבת הוא עליות וז"ן ברא"ה ואז הם סוד שם יה' וכשתעלה מהעצירה אל חנגב עומך במשפחה כי מימי שבת לריך הגוף שישיב אוחס :

כונה ג' (י) יסוין כי המקוה בעלמו שהוא ככלי הוא אה"ה דהסין שהוא בני' מקו"ה וז"ס כלי ומלבוס אל שמות ההייה שכתובו שהם צמ' המים והם סוד ד' היות עמ"ב ובהם ע' יודין כמנין מים ולפי עד' היותו שם סוד המים שרשם היא הויה הא' של ע"ב שהיא בחכמה וכמיב כולם בחכמ' עשית. וגם כי עיקר המים הם צמדות החמד שפולם בני' ע"ב ולכן היו המים שצמקוה מ' סאה כנגד הו' יודין של הויה דע"ב **בי היא בעיקרית :**

ג לריך שיטבול ויסוין להסיר ולהפשי' וטעמו הרוח שהי' שורה עליו ציני החול וישרה עליו עשה רוח מן הכריאה וזה ע"י אה"ה דהסין שהוא בני' מקו"ה. גם יסוין אל צ' שמות אה"ה יה"ו שסודם בעולם הכריאה אשר מהם יוצאים ז' מרגללן שהם ז' שמות אחרים הנו' בפ' יתרו בס"ה כר"מ וכבר ביארנו למעלה והם עולים בני' חממ"ט ועם קנ"א של המקוה דאהיה דהסין הרי הכל אלף והם סוד אלף עלמין של אורות היוצאים מן הביני' ומאירי' למטה ויסוין לקבל גם הוא הארה מהם. גם ראוי לאדם לטעום כל התבשילין שמבשל בע"ש לכבוד השבת כי הוא דוגמת האדם המכין מעודה למלך ועומם התבשילין אם הם טובים ואם חסרין איזה תכלין כדי שיתקנס או כדי שיבשל תבשילים אחרים. וכז' הוראה שמקבל האורח שבכר פ"י וז"ס עוועמיה חיים וכו' שחקנו כל הנוסף דשבת המתח' שכתב שבת ר"ת קרבנות' כי כי בעל העופם התבשילין של שבת מע"ס וזה למימי עליונים (י)

ענין קבלת שבת בחפלה המנחה דע"ש דע כי ענין זה הוא דבר גדול להמשיך קדושת שבת מעת הפלת המנחה דע"ש ודע כי מעת הפלת המנחה דע"ש מחת' העולמות לעלות ולהכלל זה בזה רק שיש כמה מיני בח' של כללות העולמו' ובהם מדריגות רבות אבל עתה הענין הוא כי מעתה מחת' העולמות לעלות ולהכלל זכ"י. והנלע"ד בזה הוא כי הנה אל מורי ז"ל כי בקב"ש בשדה אז נטוין שכבר נכנסו תלת פרקין תחתין דאות ל' דללס דאור"ה ונלע"ד כי עתה נכנסים של אימא ואז בקבלת שבת בשדה נכנסים של אבא כנלע"ד. וזה סדר הכונה הנה קודם שהאמר פ' דלני שפי' הפחה פ' דתפל' מנחה דע"ש הוין ותחשוב להעלות שמתבשרתך כל חלק הנפש' שהם צמ' העשיה ע"י שם יוד הוהוה הנקרא הויה"ה דב"ן דמלוי הסין ולהעלות עד הויה"ה וז"ס חוס' שבת דנפש כי העשיה נכללת ביני' ונחוסף בה קדושה ואח"כ להעלות הויה"ה עם כל חלקי הרוחין שבה אל עולם הכריאה וזה ע"י הויה"ה דמ"ס דאלפין וזהו חוס' רוח ואח"כ להעלות הכריאה וכל חלקי הנשמות שבה אל עולם האל"ה וזה ע"י הויה"ה דמ"ג וזהו חוס' נשמה ואח"כ הוין לכבוד כולם עם צמ' נשמה לנשמה שהוא נפש' דמל' דאל"ה ע"י שם הויה דע"ב דיודיון אשר שם. והאמת הוא כי גם באל"ה ע"י שם רוח דאל"ה ונשמה דאל"ה ונשמה לנשמה כו' אבל הלאו שדודריו זה יהיה מי שיוכל **לצות לנפש דאל"ה** והרי בכח הכונה והמחשבה הוה קבלו כל החלקים חוס' קדושה **ואח"כ** תחמיל העמידה וסוין בכריעה הא' אשר צמ' ברך כעוד להוריד עליך כח הנשמות ההם אשר הם נפש דאל"ה וזה ע"י הויה דע"ב דיודיון וצמ' שהיא הוקיפה הא' וזקוף ותכוין כי ע"י אלו הנשמות אמה מעלה את המל' למע' כבוד מ"ן ותכוין וזקוף את המל' ע"י הויה דע"ב דיודיון כנו' ואח"כ בכריעה ב' דמנן אברהם חסיון להוריד עליך צמ' הנשמה מן הכריאה ע"י הויה דמ"ג כנ"ל ואח"כ זקוף ע"ד הנ"ל. **ובכריעה ב'** דמודים חסיון להוריד ולהמשיך עליך הרוח מן הויה"ה ע"י הויה דמ"ה כנ"ל ותכוין בשם ההויה הנ"ל צמדים אמתו לך שאתה **הוא ה' אלהינו** כי וזקופה תכוין אל הנ"ל ובכריעה

אחד גדול שאמר לו שקבלה היתה בידו מרבותיו שכל מי שנקבר בע"ש אחר שעה ה' מן היום שאין לו חנוט הקבר לפי שמן שעה ה' מתחיל חוס' קדושה שבה ויש לו דין כאלו נקבר ביום שבת עלמו וא"ל כי ז"ס ה' יתירה של יום הששי כי בכל הימים לא נזכר בהם ה' כמו ביום א' ולא אמר האחד וכן יום ב' כי אכל כאן נאמר הו' לרמזו כי בה' שעות מיום ו' חיקף סמך אליו ויכולו השמים והארץ כו' והיקף נחשב כאלו הוא יום שבת ולכן סמך הו' ויכולו כו' ומורי ז"ל הורה לדבריו וכסכים אליהם (ח) מנגי מורי ז"ל (ג) חיקף בסיימו הפלה שחרית דיום ו' הוה הולך לבס"כ או לבית מדרשו אם היה שם ס"ה כשר היה מוילאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום והוא היה קורא המקרא מתוך הס"ה והי' לו תלמיד א' שהיה קורא לו התרגום מתוך ספר התרגום והוא אומר אחריו וכן היה עושה בכל פסוק ופסוק עד שמשלים הפר' ולא היה עושה כמו שיש מתייבחים לקרוא כל הפרשה כולה מקרא פ"א ולשנותה מקרא פ"ב אח"כ קורים כולה יחד תרגום פ"ג אבל כל פסוק ופסוק בפ"ע היה קורא שמו"ת והיה דוחק עלמו לקרותה ביום ו' והיה אומר כי ז"ס והיה ביום הו' והכינו את אשר יביאו, זולת אם אירע לו שום אונס גדול מאד שאז היה קורא הפר' שמו"ת אחר סיום הפלת שחרית דיום שבת קודם סעוד' שחר' כמו שטעה רבינו הקדוש לבנו ולא כמו אה"ה הקורים אות' באמ"ל הפלת שחרית שבת :

יא קריאת הפר' היה עובל העצירה של ע"ש הנו' בס"ה פ' תרומה ד' קל"ו ע"ב דרכ המנוגא סבא ע"ה הוה סליק מנהרא בכל ע"ש כו' והיה אומר מורי ז"ל כי כיון שכבר קרא הפרשה כבר יש בחדם כח לקבל חוס' קדושה השבת ולכן לא הי' עובל קודם שיקרא הפרשה זולתי דרך מקרה ואף גם מקרה זה לא היה עובל רק אחר שהתח' שעה ה' מיום ו' כמו שביארנו לעיל על ה' יתירה דיום הו'. והיה אומר מורי ז"ל כי חוס' שבת היה ניכר ומתגל' במנחם האדם חיקף אחר העצירה הנו' אבל עיקר הגילוי לא היה רק אחר חמי' היום ודוקא אם עובל כבר והסיר ממנו קליפין דחול ע"י כוונתו כעודע שקליפין דחול הם הם בגדי חול של נפש האדם ואפשר שכל מה שהיה קרוב לליל שבת יתגלה יותר חוס' שבת :

כונת ד' העצירה של ע"ש הנה אחר שנכנסת תוך מי הים או הגהר או המקוה קודם שתטבול חסיון כי המקוה הוא סוד שם אה"ה דהסין העולה בני' קנ"א כמנין מקוה כי שם מתקבלים כל שמות אה"ה היותר עליונים ממנו כמ"ס ואח"כ חסיון לשמשך במקוה הזה את הנחל עליון והוא ד' הויה עמ"ב וגו' אה"ה דיודיון ודאלפין ודהסין כי כאשר הם פשוטים יש אות יוד א' בכל שם מהם ונמלא שהם ז' יודין צו' השמות האלו. וכבר ידעת כי ז' שמות אלו הם סוד שבעה שמות של שבת בסוד שבעה אבותיו של אה"ה יה"ו הנו' כר"מ בפ' יתרו ונריך לכוין כי בפשוטים יש בהם שבעה יודין פשוטים אבל חסיון ג"כ במלוייהם ותוסף עליהם שם יה"ה כי הוא סוד השבת והרי הם ז' יודין שהם בני' כ"ל מנח"ל ועם כללות הח' יודין עלמם הרי נח"ל ואח"כ חסיון לכלול כללו' היודין בעלמם ובכללותם כנו' והם ב' כללים ותלפס עם נח"ל ויהיה בני' מ"ס והרי נמשכו המי' לתוך המקוה אח"כ חסיון שכל זה יהיה לכבוד שבת והוא כי הלא צמ' שמות הנ"ל שהם ד' היות וגו' אה"ה ושם יה"ה יש בהם ל' אותיות וזהו ל' של לכבוד וכשתוסף ב' כוללים שהם כללות הו' שמות וכללות שם יה"ה יעלו במספר כבוד ומספר כל ח' השמות הנ"ל עלמין הם בני' שבת (ט) וכשתעלה מן המים תאמר את תשיב משבת רגליך (י) **כונה** אחרת דע כי לריך האדם לטבול ב' טבילות זו אחר זו (ז) והא' היא להפשיט בגדי החול של הנפש והב' היא לכבוד שבת לקבל החוס' וצמ' חסיון לשם אה"ה דמלוי יודין (ח) שהוא בני' מקו"ה. וצמ' חסיון לב' שמות אה"ה יה"ו הנו' כר"מ בפ' יתרו ולו' שמות היוצאים מו' אותיותיהם שהם אלו יהוה. יהוה בנקי"ד אלקים. מלפך. יה"ה אדני. אל. מלפך. אלהים כי כל אלו השמות הם סוד קדושת השבת וחסיון כי באלו השמות יש

הגרות וביאורים : ה' פשוטה נצרת ל' פשוטה. ה' נצרת כ"י. ה' נצרת ג' יודין ג' וזין וז"ל מאוסת. ח' נצרת ד' ל' נצרת. הרי לך ביאור צרת כל האותיות : פ"ה : ח) כפ"ה וכת"י הנוסח ב' וזין עיין לפיל כחות הקודם : א) ח"ש נראה מדברי הרב ז"ל שאולי נקבר בחות לארץ : ב) כפ"ה כשער הנחג הלימוד ד"ה מנסים של מורי ז"ל : ג) כפ"ה שם וצמ' משער השבת : ד) כפ"ה ס"ד משער השבת : ה) כפ"ה ר"ל וצמ' יה"ה הכל ג' שבת כן הוא כפ"ה : ו) ח"ה הנה לא פי' הרב המספר כ"ל הוא והלע"ג שהמספר כך הוא שה' היות הם נמליו פס"ב וכללותם הם ר"ל וצ' חיקף הם א' יודיון קס"א וז' דהסין קנ"א וז' דאלפין הוא קמ"ג וכללותם הם ת"ה ושם יה"ה פשוט כולם תחת הם כמנין שבת כנלע"ד. עיין בלות הקודם : ז) וז"ל כפ"ה ושמתו מן מר"י ארו"ן שמתו ממורי ז"ל שאם הוא בעל קרי לריך שיטביל ג"ש. א' להסיר השומאה. ב' להסיר כנגי חול. ג' חופשת כבת : ח) ח"ה ל' כמילוי הויה"ן. כן הוא כפ"ה : ט) עיין תר"ח דף ג"ס ע"ב שכתב וז"ל נמלא כי עמ"ב הוא כס"י הויה וקס"א קמ"ג קנ"א הוא צמ' חסיון וכן יעקב והלא נקרא קניי הם (י) פ"ד ח"ת א"ש פסוק סבי סביר לנלא

ובכריעה ד' בטהו' שמך כו' תכין להמשיך עליך הגשם מן העש' ע"י היות דב"ן דההין כג"ל ואח"כ תוקף כג"ל. ובאומרך המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכין לחבר יחד כולם בחבור א':

עוד קבלתי כונה זו ממורי ז'ל פשם אחרת ויש בה איוה תוס' הנה קודם שתחמי' אדני שפתי תפתח כו' תכין במחשבתך לעלו' ולכלול היות דב"ן דההין שבפשיה עם היצירה עם היות דמ"ה דאלפין אשר עם וכן היצירה בכריאה ע"י הויית מילוי ס"ג וכן הברי' באג' ע"י היות דע"ב דיודין ותכין ד' היות אלו בד' אותיות ההיות ובכל עו' מארבע עולמות אלו תכין להעלות חלקי האלוות שבהם ע"י מ"ן של הגשמות כיוד הרי בעש' תכין ששם חלקי הגשמות ותכין לכלול נפשך בהם וביצירה הרוחין ותכין שתכלול רוחך בהם וצבר' הגשמות ותכלול נשמתך בהם ובאג' נשמתך לגשמתך והיא נפש דאג' ותכלול חלקך אשר לך עם עמהם. ואח"כ תחמי' להתפלל תפלת י"ח ובכריעה א' ובזקיפה היות תכין אל מה שנתבאר בצרכת אבות ותפלת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות ואין רזעי' להאריך בהם כאן אלא אבארם בקיור הנה ארבע כריעות הם הא' אהי' דמילוי יודין והשני הוא במילוי יודין. והג' אהי' במילוי אלפין והרביעי אהי' במילוי הדין והד' זקיפות הם הא' היות דע"ב והשני היות דס"ג והג' היות דמ"ה והרביעי היות דב"ן ובכריעה א' תכין לקבל מן המאליל שפע עליון אל עולם האצילות כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הכריאה או בזקיפה היות תכין לזקוף ולהעלות את עולם האג' למעלה ע"י היות דע"ב. **ובכריעה ב'** תכין להוריד ב' מיני שפע אל עו' הכריאה **הא'** הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם היצירה **השני** הוא כדי שיוכל הוא עצמו לעלות ולהכלל בעולם האג' ואז בזקיפה היות תכין לזקוף ולהעלות את עולם הברי' ע"י היות דס"ג כג"ל וכע"ז תכין בכריעה וזקיפה הג' בעולם היג' וכע"ז תכין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העש' **אלא** שבפשיה אין לזרך רק להוריד שפע אחד בצלבד והוא לשמוגל העשיה לפעולות ולהכלל באצילות כי הרי אין עולם אחר למע' ממנו. **ובתחתית** ברכת שים שלום **בבחי'** המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכין בזה הויה וזהו הכונה כי היות הא' באצילות והה"א בכריאה והואו ביה' והוא בעשיה ואז תכין לכלול אותם כולם זה בזה ממשה למעלה פ"א מן אות ה' אחרונה עד אות יוד ותכין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לנשמה ותוס' הגשמה ותוס' הרוח ותוס' הגשם ונמלא כי תחי' אנו מעלימים אותם לקבל תוספת כי סוד העליה והכללות הוא עצמו תוס' הקדושה. ואח"כ תכין להורידם עליך ואח"כ תכין להשתטח והואר שלא תכין במחשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בח"י הגשמות או להעלותם אלא בענין העצמות עמלן כג"ל. ואח"כ בצרכת ברוך א"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן אז צויהם הנה הוא שמכין בד' אותיותיה בבחי' הגשמות כגו' וזכור זה:

ענין ההג' אגמה של ט"ה (ה' אגמה תפלה או תפלות) עולה למקומ' כמו שהיתה קודם הקטרוג (י) של הירח ולכן יכוין כוונות אלו שנבאר. הנה נודע כי היות דע"ב היות של עולם האצילות בסוף כולם בחכמה עשית והיות דס"ג היות החיות של עולם הכריאה כי א"י מקננת בצורסוף לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א בסוד המו' נבחי' אור פנימי בחוך ז"א כך היות נפשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האצילו' ונפשית משך מדביל בין אג' לבד' וכע"ז נפשית פתח ביה' ולכן היות דמ"ה חיות אל היג' וכן מלכו' מקננת באופן ולכן היות דב"ן היות חיות אל העשיה ולכן בד' זקיפות שבתפיל המנחה של ע"ש יכוין אל הד' היות הגו' כמבואר אלפיו ע"ש ובזקיפה הא' שהוא ביה' דע"ב שבאג' תכין להאי' משם אל כל עול' האצילו' כדי שיכניע שם מקום לקבל שם את עולם הכריאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה באג' כנודע ועד' תכין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאכי בקונטר' הדס א' כי בזקיפה הא' שהיא היות דע"ב יכוין להביא הארה מן אג' אל הכריאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשיך מן בריא' ליג' ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשיך הארה מן יצירה אל עשים ובזקיפה ד' שהיא של ב"ן לא מלאכי יותר. ובצרכת שים שלום בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממשה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

פעם אחרת (נוספת)

ורוחו ונשמתו למעלה. אחר תפלת המנחה הים מקיים מורי ז'ל מלות העירוב כמו שיתבאר בע"ה:

ענין

העירוב סיה נזחר מורי ז'ל לקיים מלות או בכל ע"ש שלא כאותם הטהגים לפשוטה משנה לשנה וכיוצא בזה והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין עירובי חלות. על לחם אחד ושיתופו מבואות על לחם שני ובסעודת ליל שבת היה אומר המוליא בפת של שיתופו מבואות' ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוליא בפת של עירובי חלירות ואמנם בענין סדר העירוב בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב ואומר בדין ערובא יחא שרי לן כו' ואח"כ היה מוכה הלחם והוא לבני החצר על ידי ארס אחד גדול כי תחי' לריך שיערב לעלמו ואח"כ זוכה לאחרים והנה ראיתי למורי ז'ל שכשחריית יום שבת היה מולך עמו הטל' והחושם מביטו לבהכ"נ ונס היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוך לעיר לפת ת"ו אותה הנועפת ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב נעששה בשיתוף כל מבואות לפת ת"ו או אשר נעשה לבית הטבילה אם היו נעשין כהלכתן או לאו. אח"כ היה מותך וקולך לפורטו לכבוד שבת מיריו ומרגליו והיה קולך כסדרן ולא היה מושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הגו' בספר אבודרהם בענין קולת הפטרנים:

אח"כ

היו מביאים לפניו עריבת מים חמין ורוחך בהם תחילה פניו ואח"כ ריו והיה מנגב אותם במתפחת ואח"כ רוחך רגליו במים חמין הגו' ומנגב אותם. וטעם רחילה זה הוא מה שמזו כס"ה בס' ויקהל ד' ר"ג ע"א בענין מה שנעשה בכל יום שני כי מתקבצים אותם שבשים כוכבים כו' ואח"כ נעשים כעין מדור' אחד של אש ורזים להתקרב ולהחאחו לקבל שפע מעולם האג' וכדין לתער חד שלהובא דאשא כו' והענין הוא כי אות' המדורה של אש היא סוד אות' קל' הדקה הנק' קל' נוה שהיא הקל' היותר קרובה אל הקדושה והקליפה בראותה כי השפע של יום השבת שערב לקחוהו ו' ימי החול בשבת ימי המעשה ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שחוזר הקדושה להתעלו' כדי להדווג שם למע' ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פ"א שפע בעולמו' התחטו' ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פירססה כי כיון שכבר גמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת חלקה גם היא חלקה כהם זו היא הסיבה שבכל יומא שתיחא' סלקא הקליפה לעילא ואמנם כדי שלא תערבב שמחה העליונה ויטל הכללות של העולמות ותוספת קדושתה העליונה לכך נמשך מן הצבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא ומוריד את הקליפה היות אשר היא בחי' היות כוכבא דאהטביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד תהום:

והנה

ששת ימי החול הנה הם סוד ו"ק הנקרא חג"ת נה"י ואמנם ההלכות היא בדוקה עם היסוד ונמלא כי הרגלים שהם נלח והוד הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכו' והקל' מקומה הוא למטה מן נה"י ובראותה ששגלמו ששת ימי החול וכבר נשלמו בחי' הירכים לינק אז רואה היא לעלות כי בא זמנה לקחת גם היא חלקה. וז"ש ענין קליטת הנפטרנים בע"ש ולרחון אח"כ הרגלים במים חמין להיות על דלוחם שלהובא דאשא נמשלת במים החמין כי היא הנגרשת והדוחה את הקליפה ואת הוהמ' מן סרגלים העליונים ומורידין אותם בתהום. ואמנם לריך לכוין כי כל זה הוא בעולם העשיה בחדש דעשיה כי שם התדבקו' ואחיות הקל' ולכן לריך לרחון גם את הפנים והידיים כי כל מקומו' אלו הם מקום אחיות הקל' בקדושה דאדם דעשיה ולכן בתחילה לריך לרחון הפנים העליונים ונדחין משם ואח"כ רוחליו הידים ונדחין משם ג"כ ואח"כ רוחלים הרגלים שהם למטה ואז נגמרו להפריד ולהסתלק לגמרי משם:

והנה

נח' כי המים חמין הם כבוד שלהובא דאשא הגו' בוסר המגרשת את הקל' ולכן לריך שבשעת רחילתך במים החמין תכין כבוד כוונת שלהבת י"ה ר"ל כי זו השלהבת יולאת משם י"ה כדי לגרר ולהפיל הקל' למטה (ד) ונבאר איך זו השלהבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני מלויים: ביודין ובאלפין ובהסין: בזה יוד הי יוד הא יוד הה ושלשם יחד. הם בגי' אמן כמנין יאהדונה' אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלויים כזה יוד פעמים ה"ה הם

הגרות וביאורים: לוקחים המספר וז"ל בערך התחנות מהם הם בחי' אחיות ונמלא סריך לכוין ביין ששותה כחול שייך הוא בחי' ועקב רחל שהם בחי' טמ"ב קט"ז ק"ח גי' יין ולהטיל לתוכו מים ששה הם יודין דעמ"ב מהכ"ר ד"א, או לכוין שהמיוסין דישקב ורחל הם עמ"ב קט"ז ק"ח ק"ח כמ"ש הרב ז'ל בקדוה ליל שבת ט"ס: ט) פט"ה ס"ג משער השבת ד"ה סוד הטבילה: י) פט"ה פ"ה משער השבת אלא שם נגדר הדרוש כסדר אחר: ח) מולוח. כשש"ח פ"ה משער השבת מביא הדרוש זה משם מהר"ם נאמרה וסם יותר מנבואר ע"ש: ב) שהוא שניתי אחר היות בגלות כעומותיו הרבים: ג) ענין תחי' קל' ע"כ: ד) ענין תחי' ח"ח 79 ע"ה פ"ב. (א"ש גם ענין זה נבאר בשער הפסוקים בס' יורא:)

קודם התחלת העמידה והעליות של העמידה הם עלית העולמות ועליות שלאחר העמידה הם עליית הנשמות, הכונה היא שקודם העמידה אנו מעלים פנימיות דחיצונית הנקרא בחינת נשמות, ודעמידה חיצו' דפנימיות הנקרא בחינת עולמות, ובשים שלום פנימיות דפנימיות הנקרא נשמות***:

עוד כתב מורי הרב ז"ל שיש בנין דו"ן מר"ח לט"ו ומט"ו עד סופו ע"כ, הענין הוא שכתב בספר הכונות הישן וז"ל דע כי החדש הוא שלשים יום והם רומזים לנה"י דז"א המגדלים פרצופה, והנה היסוד דז"א אינו מגיע כי אם עד סיום התפארת שלה לכך היסוד והמלכות שלה אין לה על מה לסמוך בז"א לכך הט"ו ימים ראשונים של החדש הם רחמים והענין כי החדש הוא בחינת המלכות והיא שלושים יום רומז לנה"י דז"א שמהם בנינה שכל אחד כלול מו' הרי ל' לכן מראשה עד חציה שהיא עד התפארת שלה נקרא רחמים ומחציה ולמטה שאין כנגדה יסוד דז"א הוא דין גמור, והנה מראשה עד חציה נקרא פב"פ ומחציה ולמטה שהם הט"ו ימים אחרונים של החדש נקרא בחינת אב"א עכ"ל, והנה הכונה היא שהבירורים של חצי חדש האחרון*** הם נתקנים מעילא לתתא והבירורים של הט"ו ימים ראשונים של החדש הם נתקנים מתתא לעילא. ומ"ש הרב ז"ל שאין לקדשה עד שבעה ימים עד שחגיע הארת ושפע כחב"ד חג"ת דז"א לכתר דנוק' שהוא כנגד התפארת דז"א זה הז"א שכתב הוא בחינת הז"א דמלכות שהיא בחינת החדש, והכונה היא שמתחילת ימי הראשון של החדש מתחיל הז"א דמלכות של הבחינה היותר תחתונה לקבל שפע בכתר שלו, וביום ב' מקבל הז"א של המדריגה הראשונה הנו' שפע הארת בכתר וחכמה שלו, וכן הז"א של המדריגה השנית העליונה ממנה שע"ג הסמוכה לה וכן ביום ג' ג' בחינות דז"א מקבלים שפע בכח"ב שלהם עד יום

כתב בספר הכונות במנחת ערב שבת שהכונה בזקיפות וכריעות להעלות את המלכות למקומה כמו שהיתה קודם הקיטרוג*, והנה בדרושי ר"ח כתב וז"ל והנה כשנאצלו זו"ן היו שוין בקומתן ממש והיו נקראים שני המאורות הגדולים ע"ש, ובספר הכונות הישן פירש הענין בפירוש כי מתחילה לא היתה צריכה לקבל אור ע"י בעלה רק ששניהם היו שוין והיו מקבלים יחד והיא היתה גדולה כמותו עכ"ל, ואע"פ שכתב בשער ל"ו שער מיעוט הירח פ"א שאי אפשר שיעלו זו"ן להשתמש בכתר אחד, שאם היו עולים זו"ן להשתמש בכתר אחד שוב לא היה אומה ולשון שולטת בישראל, וזהו במוחין דאו"א עילאין, [יג] אבל כשמקבלים מוחין דישסו"ת במנחת ערב שבת עולים להשתמש בכתר אחד כמו קודם הקיטרוג, והענין הוא כמו ביו"ט ור"ח שמקבלים זו"ן כל אחד מוחין בפני

עצמם דהיינו בר"ח ומנחת ערב שבת הוא מקבל מוחין מאו"א דישסו"ת והיא מקבלת מוחין מישסו"ת דישסו"ת וכן ביו"ט הוא מקבל מוחין מאו"א דאו"א והיא מישסו"ת דאו"א, וככריעות וזקיפות נמשכים המוחין לשניהם ביחד והנוק' העולה בכריעה וזקיפה היא הנוק' של שניהם כמו שהיה אומר מורי הרב ז"ל לענין ר"ח ויו"ט כן הוא במנחת ערב שבת:

כתב שם מורי הרב ז"ל יכוין להוריד עליו כח הנרנח"י הנו' ע"י עסמ"ב ואח"כ יכוין להעלות כל בחינות הנרנח"י הנו' למ"ן למלכויות דאבי"ע דאצילות ולהעלותם ע"י עסמ"ב עכ"ל, זאת העלית מ"ן למלכויות דאבי"ע הוא סוד המשכת המוחין להם שהוא הע"ב למלכות דאצילות וכו', והוא כלול מעס"ב** וכן על דרך זה בשאר המלכויות כי המוחין של הנוקבין נקראים בשם עלית מ"ן, כמ"ש במבוא שערים ש"ב ח"ג פ"ח וז"ל כי כל אלו הם בחינת נקודות שהם נקבות ובחינת אור חוזר מ"ן עכ"ל, ומ"ש שהכונות של העליות של

* נראה שתיקון הקיטרוג הוא צפלוף הימים, ומיקון הלכנה לנח"ל אלה"ר הוא צפלוף הזמנים וכנגדו — ר"ת. ולימים הוא כריעות וזקיפות למנחת ערב שבת. ועיין לעיל ק"ט עמודה ז'. (המו"ל). ** דפ"ו"י — מעסמ"ב. *** עיין דעה והשכל ח"ג סי' י'.

**** נ"ה שטעו"ס נפל והיה כמוז קך הני מדש הא' וכמו האחרון וז"ל הראשון, וכן בסוף מ"ש ימים ראשונים ז"ל אחרונים כנ"ה והצטרך

גדלה היא כל האחור כי כבר יש בה נשמה כמוהו, ודע והבן מאד כי אז כל בחינת המלכויות דו"א עצמו שהוא ב"ן שלו כנו' במקום אחר שהיא דוגמת בינה עליונה הנקרא אהורים שלו נסרו וניתנו אליה ועי"ז נשלמה כי היא דוגמת התבונה הנעשית פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה, והנה הכלים הם נסרים ונדבקים בה כיון שהנשמה נכנס בה שהיא נשמת הכלים הנסרים שהוא ב"ן דו"א אורות וכלים והבן זה מאד עכ"ל, הבונה היא על מ"ש בשער מ"א שער החשמל פ"ב וז"ל בכללות ואח"כ באים המוחין דפנים לז"א עם החשמל דפנים והמוחין הראשונים דאח' ניתנים לנוק' עכ"ל, הבונה שהיא לוקחת המוחין דאחור לבד המלכויות דמוחין דפנים גמורים או דמוחין דנסירה, לזה כיוון בכאן שכיון שלוקחת המוחין דאחור לבד שהוא בחינת נשמה או לוקחת גם המלכויות דנסירה או דפנים דאל"כ איך יקח הנשמה קודם המלכויות דו"א שהם בחינת רוח. ומ"ש שהוא ב"ן דו"א אורות וכלים, ר"ל שלוקחת כלים דו"א דנסירה ומלכויות דאימא דנסירה או דפנים בתוכם כמ"ש בשער ל"ד שער תיקון הנוק' פ"ב כלל ט"ו. ועוד אנו לומדים מכאן שהמלכויות שלוקחת מו"א היא בחינת לאה המתחברת עם רחל שהיא הנוק' עם המוחין דאח' שקבלו מו"א, כל זה נקרא בחינת רחל ומתחברת עם לאה שהם המלכויות דמוחין דנסירה או דפנים כי כבר כתבנו במקום אחר כי לאה ורחל הם דוגמת בינה ותבונה כמ"ש בשער ההקדמות, ומ"ש בפ"ב דשער תיקון הנוק' כלל ט"ו וז"ל ג' כלים יש במלכות והכלי הראשון יש בו שלשה בחינות כלי שלה, וכלי מלבוש ז"א בתוכו, וכלי מלבוש אימא בתוכו, ומוחין דנפש בתוכם, וכן כלי השני דבחינת רוח שלה וכן בכלי השלישי דבחינת נשמה שלה ע"ש כל זה הוא בין במוחין דאחור בין במוחין דנסירה

שביעי שמקבלים בחינות הז"א של שבעה מדריגות התחתונות של המלכות שפע בכחב"ד חג"ת שלהם, ומשפיעין בכתר דנוקבין שלהם שהם כנגד התפארת שלהם, וכן הולכים ומתקנים הט"ו מדריגות של המלכות עד ט"ו לחדש שביליל ט"ו לחדש מתתקנים הזו"ן של המדריגה העליונה * של הפנים דמלכות ואז מתחיל להיתקן הזו"ן [האחרונים]** של הט"ו מדריגות של האחור דמלכות:

והנה כתב מורי הרב ז"ל בהמברך את עמו דמנחת ערב שבת בד' אותיות ההוי"ה ההיא יכוין כי הם בחינת אבי"ע עם המוחין דעסמ"ב ונרנח"י שעלה קודם העמידה עתה יכוין לכלול אותם זה בזה ויכוין להמשך מהמאציל על ידי עליה זו תוספת נרנח"י לא"ק ואבי"ע דא"ק ולא"ק ואבי"ע דאצילות ולא"ק ואבי"ע דבי"ע. **ואנחנו** כתבנו לעיל שזה הכללות של המברך הוא בפנימיות דפנימיות ושל קודם העמידה הוא בפנימיות דחיצו **הבונה** היא שעל ידי הכריעות והזקיפות של העמידה דמנחה זו עולה הפנימיות דחיצו' במדריגת חיצו' דפנימיות **ועתה** בהוי"ה זו דהמברך עם מה שאנו מכוונים בהוי"ה זו לכלול אבי"ע זה בזה עולה הפני' דחיצו' דקודם העמידה במדריגת פנימיות דפנימיות, **והנה עליית** המלכויות דאבי"ע למקום שהיו קודם הקיטרוג להשתמש בכתר אחד הוא עתה **בהמברך דמנחה** זו ולא בתחילת העמידה א"כ עתה מסתלקים כל המוחין דישסו"ת וניתנים למלכות והז"א מקבל מוחין מאו"א עילאין על דרך האמור לעיל, א"כ הזווג הוא כל זו"ן בפני עצמו זו"ן דו"א בפני עצמו וזווג דזו"ן דנוק' בפני עצמו צריך לכוין שילובים דהוי"ה אהי"ה הוי"ה אלהי"ם וכו' בכל זו"ן בפ"ע כמ"ש במבוא שערים ש"ב ח"ב פ"ו שאז אינם צריכין [יד] זה לזה כלל ע"ש: **כתב** בשער מ' שער חו"פ פ"ו וז"ל ואח"כ יצאו המוחין מן הז"א וניתנו אליה ואז

* הרי צפירוש כתב שהיא המדריגה העליונה וא"כ מש"ל צמיס ראשונים של נחי' מחמו' וכן ז' מדריגות הממונות ז"ל עליונות כמ"ש כאן ועדי חמימה כתיב כנ"ל הכותב ואפשר שיהיה הנגה אחרת עכ"פ הרי הלשון מונח לפניך. (אפ"ר יחזק)

מגולות כנ"ל וזה לפי שיש בהם יכולת לקבלם שלא ע"י מסך הבינה לפי שלא הייתה שזירתם גדולה (יב) אבל העליונות שחס מרישא דז"א ועד החזה בלו סתומים ומלוכשים חוץ מסך הבינה שהוא היסוד שלה כנודע וזהו לפי שבתחלה היו מגולות והיתה שזירתם גדולה. (יג) ואעפ"י שהגלח וההוד הם מכוסים וסתומים עכ"ל הרי נת' במקומו כי החסדים מכים בהם ואורם יולא לחוץ.

והנה במיתה ז"א עד שליש עליון הת"ת שלו כבר ירדו אחורי א"ר"א אבל אחורי יסו"ת לא נמרו עד מיתה נוק' דז"א (יד) ולכן האחוריים דז"א לוקחם ז"א והאחוריים דיסו"ת לוקחם המ' ומתלבשים אורות שלה בהם דוגמת המוחין דז"א. ובזה תבין מה שאמרנו (טו) כי כאשר ז"ו"ן הם שוים בקומתם יחד פנ"פ או הנה"י דז"א ומוחין לז"א והנה"י דיסו"ת הם מוחין לניק' ואז הם שוים בקומתם יחד והבן זה מאד כי בחי' האחוריים העליונים אשר נפלו מאחורי יסו"ת הם הנעשים בחי' מוחין ונכנסים ברישא דז"ו"ן. גם תבין מה שאמרנו שיש ב' בחי' יעקב אי' בז"א

ואחד בנוקביה (טו) כי הא' הוא מאבא והב' מי"ס ואמנם האחוריים של אבא הם מלך ימין בחדר דז"א ואחוריים של אימא הם בצד שמאל בגבורה דז"א. וזה הדבר יעריך לך למקומו וס' ית' לך בע"ה והנה כאן במקום הזה הוא מקום נפילת וידית אחורי א"ר"א שנ"ל שנפלו בז"א ע"מנו כי אעפ"י שהכלים של ז"א נשברו עכ"ל האורות של ז"א נשאר מלוכשים בצללו האחוריים של א"ר"א עליון קו החסד דז"א באחורי אבא וקו הגבורה באחוריים דאימא והבן הקדמה זו מאד:

ונחזור לעיל לפרש הפסוקים של פ' וישלח בענין ואלה המלכים כי הנה נת' איך ירדו ד' אחוריים מן חו"ב ויסו"ת והנה לך תמצא כי בצללו המלכים לא נזכרו בצולם שמות אבותיהם רק בד' שבהם בלבד והם בלע בן צבור, ויבב בן זרם, והדד בן דדד, ובעל חנן בן עכבור. גם תמצא שינוי אחר כי אפילו בצללו הד' (ו) לא נזכרו שמות אבותיהם רק בעת המלוכה לא בעת המיתה כמ"ש וימלך באדום בלע בן צבור

איפה שלימה

(יב) **אבר** העליונות וכו' יש לדקדק שמשמע מלשונו כי טעם שבאו אורות ז"א מחזה ולמטה מגולים ומחזה ולמעלה מכוסים הטעם הוא לפי שהעליונים הייתה שזירתם גדולה והתחתונים לא הייתה שזירתם גדולה. ובכמה מקומות משמע מהרז"ל שעד מקום שמתים יסוד אי' שהוא עד החזה בלו האורות סתומים ומחזה ולמטה שכבר נסתיים יסוד אי' בלו האורות מגולים. משמע שיסוד דאי' גורם כיסוי האורות וגלויים. וכ"ל לתרץ עפ"י מ"ש בע"כ בשכ"ח פ"ג שיסוד דאי' אינו נקשר עם השני קוים שהם הנו"ה ימין ושמאל והוא עולה ויורד יע"ש. ועוד כתב שם עפ"י חטא אדה"ר ירד יסוד דאי' למטה מהחזה יע"ש. והנה מהראוי היה שיהיה יסוד אי' למעלה מתרין פרקין עליון דנו"ה ויהיו אורות התגי' כולם מגולים כמ"ש ב'ש' הנקודים פ"ג וז"ל כי בחי' היסוד לעולם הוא גבוה למעלה מתרין פרקין עליון דנו"ה כנראה בחוש ומבשרי אחזה וכו' יע"ש. אבל טעם שנתפשט עד החזה ולא למעלה או למטה הוא מטעם שכתב הרב ז"ל הכא לפי שחסד וגבורה ושליש עליון דת"ת אינם יכולים לקבל אורות החסדים צנילי לפי שהיתה שזירתם גדולה וכו' והתחתונים שהיו אורותיהם מלוכשים באחורי א"ר"א יכלו לקבל וכו' משו"ה הגיע יסוד דאי' עד החזה ובאלו אורותיהם מגולים:

(יג) **ואעפ"י** שהנו"ה וכו' בע"כ ג"כ השמ"ש המוחין דנו"ה דז"א הם מכוסים וסתומים חוץ תרין פרקין תהאין דנו"ה דאימא עכ"ל הנה השני חסדים דנו"ה אחר שחוזרים לעלות באור חוזר להגדיל החסדים העליונים חוזרים להתפשט חוץ נו"ה דז"א ומפסיקים בין נו"ה דאימא לנו"ה דז"א ומכים צנו"ה דאי' ומגלים אור המוחין שבחוסד לחוץ לכוך נו"ה דז"א עכ"ל:

(יד) **ורבן** האחוריים דז"א וכו' בע"כ כתי' ג"כ א"מ ז"ע במש"ל פ"ח מ"ק שכל האחוריים בין דז"א בין דיסו"ת הכל נקרא יסו"ת אי"ב איך מחלק כאן שא"ר"א הם לז"א ויסו"ת לניק' אעפ"י שיש ליישב שמה שכנגד א"ר"א חלק יסו"ת שהם האחוריים דז"א זה שייך לז"א דהיינו מחזה ולמעלה עכ"ל עדן הדבר מגומגם וז"ע עכ"ל. ולע"ד לתרץ שדייק מהר"ח ז"ל וכתב שכל זה נקרא בסוד יסו"ת משמע שנקראים בהם בעלמא דווקא אבל אינם יסו"ת ממש:

(טו) **כי** כאשר ז"ו"ן וכו' ג"כ השמ"ש ז"ע איך אפשר דכזהו"ן שוים בקומתם פנ"פ הוא שהנה"י דז"א וז"א והנה"י דיסו"ת בנוקבא והלא א"ר"א מלוכשים לא"ה מהגרון עד החזה ויסו"ת תחתיהם מן החזה עד הטבור דז"א כנו' כמ"ש ונלע"ד שהוא ע"ד מ"ש בכ"ו: ובפרט בש' א"ר"א פנ"ו כי שנחלקו מ"ה וכו' בין ששה פרופי האלילות או אבא לקח חכמה דבין וחזי בינה דמ"ה ומהם נעשו א"ר"א ושניהם נקראים אבא לבד חכמה דלני' ואימא לקחה בינה דבין וחזי בינה דמ"ה ומהם נעשו יסו"ת ושניהם נקראים אימא לבד בינה דלני'. הרי כי א"ר"א עם יסו"ת הם זה כנגד זה ולא זה תחת זה כי א"ר"א הם חכמה דלני' ויסו"ת הם בינה דלני' שתמיד הם מכוונים זה כנגד זה כנודע. נמצא כי בכללות א"ר"א הם חו"ב דכללות האני' ובפרט יש בכללם יסו"ת והם פרטוף אני' דכללות וכן דלני' בחלף פרופיהם התחתונים הנקראים יסו"ת בכללות המלבישים את א"ר"א מהחזה עד הטבור הנה בפרטיות גם בהם יש א"ר"א והם יסו"ת דכללות ויסו"ת והם תבונה דכללות כנ"ל. ובזה יובן ג"כ [זה ת"י] למה שהקשה בסמוך] ב' בחי' יעקב ולא היה יסו"ת אי' מו"א ואחד מנוקבא עכ"ל. וכבר הרא"ש בהגהותיו כתי' וז"ל **במצא** לפי דברי קדשו הוא שתי' רז"ל כי כסו"ן שוים בקומתם פנ"פ או הנה"י דז"א הם מוחין לז"א ונה"י דיסו"ת הם מוחין דניק' הכוונה שלד המ"ה והבין דיש"ם הנק' א"ר"א הם מוחין לז"א ולד המ"ה והבין דתבונה הנק' בפרטות יסו"ת הם מוחין לניק' וכעד"ל בעלותם למקום א"ר"א ע"י. אך לא ידעתי איך מתישב עמו דברי רז"ל במש"ל סמוך ונראה והנה במיתה ז"א עד שליש עליון דת"ת שלו כבר ירדו אחורי א"ר"א אבל אחורי יסו"ת לא נמרו עד מיתה נוק' עכ"ל. וזה ודאי מדבר בא"ר"א ע"י ממש המלבישים לא"ה עד החזה וביסו"ת ממש המלבישים מהחזה עד הטבור ועליהם מהיים ולכן אחורי דז"א לוקחם ז"א ואחורי יסו"ת לוקחם המ' וכו' דוגמת המוחין דז"א עכ"ל. ועליהם סיים ובזה תבין וכו' וז"ע עכ"ל. ונראה לע"ד לתרץ קושיה הרא"ש שכותב הרש"ש ז"ל שבאשר מודוונים כללית א"ר"א מהגרון עד הטבור לך ימין עם לך שמאל או אבא נותן לאימא חזי תחתן שלו שהוא יסו"ת הנקרא בינה שלו ואימא נותנת לו חזי עליון שלה שהיא אימא עילאה הנקראת חכמה שלה ובזה יהיה כל חלפי העליונים בצד ימין וחלפים התחתונים בצד שמאל. וזה שנקרא יסו"ת בינה דאבא הובא בסוף פ"ד מש' ט"ו במ"ב יע"ש. ובינה דאבא שהיא יסו"ת בכללותה נקראת מ"ה דבין. אבל בפרטותה היא כלולה ממ"ה ומבין כמ"ש הרש"ש ז"ל בצרכת הנותן לשכוי בנה"ש ד"י ע"ג כי מתחלת הלילה עד חצות הוא בין דבין ומחלת הלילה עד הבקר הוא בין דמ"ה. ומהבקר עד חצות היום הוא מ"ה דמ"ה ומחלת עד ערב הוא מ"ה דבין יעו"ש. וכל חלק מאלו הד' חלקים יש בו מ"ה ובין כידוע לעובדי ה' בכונה רק שבכללות אנחנו אומרים שמתחלת הלילה עד חצות הוא בין דבין ונקרא בג"ה דלס דאי' בכללות גם בכאן מוכרחים לומר שבינות והבזרות נותן אבא לא"ה בכללות נקראים מ"ה דבין אבל בפרטות יש בה מ"ה ובין. דאלת"ה אלא כפשט הרב שאחר חילוף הכללי יהיה בנה"י דאבא מ"ה ובין דמ"ה שהיא כללות מ"ה החדש והוא שמתלבש בז"א אי"ב איך יולא ונתקן בחי' יעקב שהוא אחוריים שהוא בין של המלכים ע"י יסוד אבא שהוא מ"ה ובין דמ"ה החדש שילא מהמלך אל' מוכרח דבתיבתא ודוק כי קרתי:

(טז) **כי** הא' הוא מאבא וכו' ג"כ השמ"ש ז"ע כי האחוריים דז"א מהם נעשה התפשטות הנו' לקמן בפ"ג ובעת התיקון חזר התפשטות הנו' להאסף למעלה במקומו כבדראשונה במקום ג"ר ומבחי' האחוריים דיסו"ת ילאו בחי' אחת של יעקב ולא עכ"ל. וכתב הרא"ש בהגהותיו כתי' וז"ל נלע"ד שז"ע זה כבר נתיישב עפ"י מ"ש דביבור שלפני זה וכמ"ש הוא ע"מנו בסוף הדיבור שלפניו ובזה יובן ג"כ וכו' ולא כתב זה אלא לחוק הפירוש שכתב למעלה. ועוד נ"ל שז"ע זה אין כאן מקומו ולח"ך להיות לעיל באמצע הלשון שלפניו קודם תיבת ונלע"ד אחר תיבת בכ"מ ודוק עכ"ל:

(יז) **לא** נזכרו שמות אבותיהם וכו' בהגות אלו"ת כתי' ג"כ וז"ל א"ה הרי כתיב וימת בעל חנן בן עכבור. ואפשר לומר כי כיון שהוא אחרון ואז נשלמו לירד אחורי א"ר"א לכן נזכר במיתה שם אביו עכ"ל. וכן הקשה יוס"ד ז"ל בגליון ע"ח וז"ל יוס"ד ז"ע דהא כתיב וימת בעל חנן בן עכבור ואפשר להוראת מלכות דיסו"ת במש"ל סוף פ"א עכ"ל. ולא הכניתי כונת הרב יוס"ד ז"ל דאם כוונתו

סימן י"ד

עוד שאלת בהעלות הנ"ל שיש צהס שינוי מקודם העמידה ואחריה לבאמלע העמידה, דהעלות של קודם העמידה ואחריה הם מתחיל לעילא, וגם צלי המשכת שפע מהמאליל, והעליות שבאמלע העמידה בכריעות וזקיפות הם מעילא לתתא, וגם ע"י שפע עליון מהמאליל צ"ה, ורליתי מ"ש ליישב צזה בה"מ ז"ל בקידור עפי"ד הו"ח דק"ל ולא נחרוז למאונך ע"כ.

תשובה קולי אל ה' אקרא יאר פניו אחנו קלה, להשפיע עלינו רוח ממרום קדשו להבין הדברים העומדים ברומו, (א) הנה לפקע"ד דכבר בדברים מבוארים צשה"כ דק"צ ע"צ בשמועה הרא' שכי ואח"כ תתחיל העמידה ותכוין בכריעה א' וכו' להוריד עליך כח הנשמות ההס אשר הם נפש דל"י וכו' ותכוין כי ע"י אלו הנשמות אתה מעלה את המ' למעלה בקוד מ"ן וכו' ואח"כ בכריעה צ' וכו' ע"ש אשר מצוי מזה כי כל ההתכללות שתיחה לפני העמידה, היא כדי לקבל שפע נר"ן להיות לו כח להעלות את המ' דכל עולם ועולם בעולם שלמעלה ממנו בקוד מ"ן והיינו דע"י שנכללו ממטה למעלה שקבלו כ"א הוק' קדושה אז יכיר לו היכולת להוריד עליו כח הנשמות ההס להעלות המ' בקוד מ"ן ולפי ק' זה של שמועה זו מוכרח להיות הדבר צקי זה דקודם העמידה ע"י ההתכללות קיבלו כ"א הוק' קדושה ואז נמשך שפע מעילא לתתא ועליוס בכריעות וזקיפות.

(ב) **ומעתה** דון מיינה גם לשמועה הב' בע"ג שהיא אשר הובאה בקידור שהיא ג"כ ע"ס הנו', דהשפע מהמאליל העליון צ"ה א"א לבוא אס לא ע"י ההתכללות תח"י מתתא לעילא כדי שיעלו חלקי אלהות שבהס ע"י מ"ן של הנשמות כמ"ש צשה"כ שם, ואז ע"י שעלו נרנח"י שלו עם כל חלקי האלהות אל שורשם העליון שבצב"ע ונרנח"י דא"ק, אז בעמידה נמשך השפע בקוד מעילא לתתא מהמאליל העליון לכלול העולמות ולהעלותם בעלה, כי העליות של לפני העמידה לא היו עלייה ממש רק בקוד התכללות להעלות חלקי האלהות שבהס בקוד מ"ן כמבוי בקידור, ואחר שקבלו שפע עליון בעמידה, אז יכוין לכוללם יחד בצרכת המצרך את עמו ישראל, כדי להוריד עליו כח תוקפת נרנח"י הנו' וכל הנו' עליות הנו' הם כולם קשר א' ושלשלת א', דקודם העמידה עלייתם כקי עליות מ"ן, בעמידה מקבלים השפע, בקוף העמידה גמר ההתכללות ממטה למעלה, כ"י מפשט שה"כ וגם מק' חמדת ישראל (הכמוס אחי ככת"י).

(ג) **ואף** לדברי הו"ח ז"ל בדק"ל ע"צ שכי שקודם העמידה אנו מעלים פנימיות דה"י, ודעמידה חלו"י דפני", ובש"ש פני" דפני" ע"ש, הנה כבר שם בדקל"א ע"א כי וז"ל ואנחנו כהבנו לעיל שזכ הכללות של המצרך הוא צפני" דפני" וכו' הכוונה הוא שע"י הכריעות והזקיפות של העמידה דמנחה זו עולה הפני דחי' צמדריגת חלו"י דפני", ועתה צהויה זו דהמצרך עם מה שאנו מכוונים לכלול אצ"ע זצ"ז עולה הפני דחלו"י דקודם העמידה צמדריגת פני" דפני" עכ"ל, הרי דגם לדבריו ז"ל אינם ג' צחי' חלוקות כאשר הבין בהמ"ג שם, אלא דכולם צחי' א' וכולם קשר א' דהיינו ע"ד שכתבנו דאותה הצחי' דקודם העמידה היא בעלמה אשר ממשכין אליה השפע בכריעות וזקיפות וכה"א היא ג"כ אשר אנו כוללים אותה בצרכת ש"ש וכוא ממש ע"ד שכתבנו וא"ש הו"צ ולו"י י"מ ומ"י" כיר"א.

הלעיר עבדיה הראיה ק"ט

צתה אבות ומודים והטוב שמך ע"י בקידור, אלא דזו היא שקשה דכריעות דקיום הצרכה דמנן אצרכה וכן דמודים כחוב להמשיך צ' מייני שפע כדי להעלותם ולכלול וכו' ע"ש ולא ידעתו למח השינוי הזה דכריעות רל"י דצרכת אבות לא כתוב צ' מייני שפע א' לכלול צ' לעלות, ובשאלת בהטוב שמך דכתוב רק שפע א' לעלות וכו' ל"ק משום דשם אין עולם אחר למטה מהעשיה לכלול אותה עם עולם שלמעלה ממנה, משא"כ כאן בכריעות ראשונות של צרכת אבות, שפיר שייך התכללות ועלייה דהיינו עליית עולם האל"י להלביש נה"י דא"ק והתכללות עולם הכריעה צל"י, יורינו דעת ושכמ"ה.

תשובה (א) דע כי כן כ' הרב ז"ל צשה"כ דק"צ ע"ג ח"ל ובכריעה א' תכוין לקבל מן המאליל שפע עליון אל עולם האל"י כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הכריעה, ואז זקיפה תכוין לזקוף ולהעלות וכו' ע"י הויה דע"צ, ובכריעה הב' תכוין להוריד צ' מייני שפע אל עולם הכריעה, הא' הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עול' היליורה, והב' הוא כדי שיוכל הוא עצמו לעלות ולהכלל בע"י האל"י, ואז זקיפה יהיה תכוין לזקוף ולהעלות וכו' ע"י הויה דק"ג וכע"ז תכוין בכריעה וזקיפה ג' בע"י היליורה, וכע"ז תכוין בכריעה וזקיפה ד' בע"י העשיה, אלא שבעשיה א"ל רק להוריד שפע א' צלצד וכו' ע"כ, הנה ודאי דמ"ש צתח"ד כריעה רל"י, וכריעה צ', כונתו רלויה על צ' כריעות דתח"י הצרכה וקופה דהב' כריעות דתח"י הצרכה כולל אותם בכריעה א', וכן הב' כריעות דקוף הצרכה כולל אותם בכריעה א', דהרי על הזקיפה בכריעה רל"י כי ע"י הו"ה דע"צ והב' ע"י הו"ה דק"ג, והיינו צ' זקיפות הרא' דתח"י הצרכה שהס ע"י הויה דע"צ והב' זקיפות הא' דקיום הצרכה דהס ע"י הויה דק"ג ככתוב בקידור, ומעתה מאחר שכי צפ"י אחר על כריעה צ' שהס הב' הכריעות דקיום הצרכה להמשיך צ' מייני שפע וכו' וצרא' לא כ"כ מצוי דכן לריך להיות גם בכריעות דמודים שהס הכריעה הב' מד"י וכע"ז בכריעה ג' צל"י, וכע"ז צדי בעשיה אלא שבעשיה רק שפע א' וכו' מצוי דבילורה לריך להמשיך צ' מייני שפע, והיינו כמ"ש בקידור, ודברי הקידור יקודתם צהררי קודם עפי"ד הרב ז"ל צשה"כ הני"ל וכו"ה צשע"ה צפ"ה מדרושי שבת ע"ש.

(ד) **אלא** דאי קשיא הא קשיא על עיקר דברי הרז"ל צשה"כ ובפע"ה הני"ל דמדוע בכריעות רל"י כי דקני צשפע א', הלא גם שם יש עלייה אל עולם האל"י לנה"י דא"ק והתכללות אל עולם הכריעה בעולם האל"י הני"ל וחי לאו דמקחפינא חמינא דכן לריך להיות צחמת דגם בכריעה רל"י לריך לכוין להמשיך צ' מייני שפע דומיא דכריעה צ', והרב ז"ל צשה"כ קילר צמוצן וכלל זה צאומרו כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול וכו' דהיינו דהשפע העליון הזה כולל מחרתו, לתת כח להעלות עולם האל"י עצמו לנה"י דא"ק, וגם לכלול עמו עולם הכריעה, ומ"ש אח"כ ובכריעה צ' וכו' תכוין להוריד צ' מייני שפע וכו' אין הכוונה לאפוקי כריעה רל"י אלא ר"ל דכן הדבר גם בכריעה צ' תכוין כמו בכריעה רל"י להוריד צ' מייני שפע וכו', וכע"ז בכריעה ג' לאפוקי בכריעה ד' בעשיה דל"י להוריד רק שפע א' ומריש הוה חמינא דאפשר דעולם האל"י לגודל מעלתו מקפיק לו רק שפע א' לצ' העניינים, אמנם שו"ר דפי' הרא' יותר נכון וא"ש אח"מ והיע"א.

הלעיר עבדיה הראיה ק"ט